

Nội Lo Cơm Tuối Già

Tác Giả: Gã Siêu

Thứ Hai, 30 Tháng 11 Năm 2009 09:14

Sống trong viên đất sống lão chết khác gì sống trong mắt nhà tù.

Gã đang cầm dùi tời mắt vùng nông thôn khờ ho cò gáy và gã bồng nhón ra sự phát triển ghê gớm của cộng đồng. Mắt thò ra ruồng vĩa gột xong, chớ cớ vài ba trợn mắt là cộng đồng nó nảy mầm và lớn lên. Thơm chí chớ cớ mức mắt tí bùn dõng sông đờ lên mắt đờng và thò là...a lê hốp cộng đồng liên xuất hiện.

Tình hình như cộng đồng, gã liên tục sống tời mắt hình như khác, cóc cớ tời sự quan tâm của con người, đó là hình như của thời gian. Dĩ nhiên, chớ ai nhìn thấy thời gian tròn hay méo, dài hay ngắn, vì thời cho nên người ta mới so sánh, ví ví von von.

Có kẻ cho rằng thời gian giống như chiếc bánh xe bò, đờng đờnh quay, tuy chớ mớ nhớ mà chớ cớ. Chớ quên đi cái vèo là mớ y chớ cớ năm đi đờt.

Mớ ngày nào, gã mớ chớ là mắt chú nhóc đờu húi cua, thớ mà giờ đây sống lâu cũng đờc lên lão làng, ra đờng thiên hớ cũng cúi đờu chào bác, chào ông.

Mỗi ngày nào, chúng ta còn trai trẻ thà mà già đây cũng đã bước vào buổi trưa hay buổi chiều của đời mình. Chính vì thế, các cậu ta ngày xưa mà bây giờ :

- Chàng xuân kẻo hốt xuân đi,

Cái già sống sống nó thì trẻ ngay.

Có những bạn trẻ, có những câu chuyện, gã trẻ tuổi mà chàng xưa ra cách đây một vài ngày hay một vài tháng là cùng, thế mà cũng đã hai mươi năm rồi, chàng hơn bạn trẻ ba mươi tháng tuổi năm nay mà già lắm.

Có người cho rằng thế gian giống như một dòng sông, âm thanh trôi lơ đãng, ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác, năm này sang năm khác, chàng chớ ai mà cũng chàng đi ai. Và một khi đã trôi qua thì sẽ chẳng bao giờ trở lại. Bởi đó, thiên hạ mà có lý khi phát biểu :

- Chàng ai trẻ hai lần trên cùng một dòng sông.

Hãy nhớ trẻ cũng đã bước :

- Thế giới thắm thoát trôi đi,

Nó đi đi mãi, chàng chớ đi ai.

Chính vì chàng thêm chớ ai mà cũng chàng thêm đi ai, nên thế gian mà mang một vẻ một vẻ nhàn nhàn tàn nhẫn. Dù chúng ta có níu kéo thì thế gian vẫn cứ bước đi, ta cứ đi, đi rồi đi dần dần vuột khỏi bàn tay chúng ta. Bởi đó thiên hạ mà bước :

- Có tuổi trẻ nào mà không già, có nhan sắc nào mà không bước tàn phai vẻ thế gian.

Và như vậy, cái già như một người khách bước đi rồi đi, trẻ một lúc nào đó, nó sẽ sống sống chớ vào cuộc đời mà người, dù chúng ta không muốn. Chàng như không muốn, mà như người còn muốn che giấu tuổi già của mình, như là đứa con gái. Bởi đó, Xuân Diệu đã viết :

- Mau vẻ chớ, vẻ vàng lên vẻ chớ,

Em em trẻ, tình non sống già rồi.

Thế trẻ, người ta đã đưa ra một ngàn một cách thế để giúp cho các bà các cô làm đẹp để níu kéo tuổi trẻ cùng vẻ cái thế xuân sống của mình. Nào là giẻ lau, bột chớ này vá chớ kia. Nào là son phấn, bôi chớ kia trét chớ nọ, thế mà chỉ còn bước chớ cớ loài trẻ.

Bởi vì, loài trẻ trong quá trình phát triển, thế trẻ phải lột da như loài trẻ lột y phục và sống trẻ

trung câu a mình. Cho nên, người ta cũng khuyên các bà các cô thì thỏm mẽ vì nỡ lốt da mốt, hủu dung nhan để c thì mát, mẽ mẽ u.

Thỏnh ng ch để c mẽt vài kho ng khỏc, để rỏi củi cùng vỏn phỏi để mẽt vỏi cái giỏ : tỏc bỏc, rỏng long... Hay nhỏ ngỏi xỏa để bỏo :

- Rỏn giỏ rỏn lỏt,

Ngỏi giỏ ngỏi chui tỏt xỏo sỏng.

Sỏ dĩ ngỏi ta sỏ tuỏi giỏ vì tuỏi giỏ có nhỏ ng cái đỏng sỏ. Ngỏi ta lo tuỏi giỏ vì tuỏi giỏ có nhỏ ng cái đỏng lo. Trong phỏm vi hỏn hỏp cùng vỏi mẽt cái nhìn phiỏn dĩn, gỏ chỏ xin để a ra mẽt vài cái đỏng sỏ và đỏng lo y.

Trỏc hỏt là tình trỏng xuỏng củp vỏ thỏ xác cũng nhỏ vỏ tinh thỏn. Vỏ thỏ xác thì ai cũng nhỏn thỏy. Bỏc sĩ Đỏ hỏng Ngỏc, trong lỏt bài viỏt cho tuỏi chỏm giỏ để mẽt nhỏ sau :

“Mỏt sỏm mai thỏc dĩy, ngỏi uỏ oỏi, nỏ ng nhỏc, bỏỏc vỏo phỏng tỏm, nhỏn gỏỏ ng soi, ngỏ ngỏng nhỏ vỏ a gỏp mẽt ngỏi quen mà không nhỏ là ai, nhỏn tỏi nhỏn lui mẽt lúc mẽi nhỏn ra chỏnh là ta để. Ta mà nhỏ không ta. Ta bỏ ngỏ nhau ỏ cái tuỏi mẽi lỏn nỏm nỏo, chỏt cao lỏn, chỏt lỏn lỏn và lỏ lỏm vỏi chỏnh mẽi, chỏn tay lỏng củng nhỏ thỏ a nhỏ thiỏu, mà mẽy thanh mẽt sỏng, mà mẽn làm nghiỏm cũng thỏy nhỏ tỏm tỏm củỏi, cỏn giỏ đỏy cũng lỏ lỏm vỏi chỏnh mẽi mà thỏ nhỏ chỏ khỏe mẽi tìm lỏi nỏ củỏi chỏt thỏy khỏ khỏn, niỏm vui thì vỏn vỏy, sao mẽt mẽi nhỏ trỏu nỏng. Mỏt nỏp xỏp để để mẽt theo vỏng củng khỏe mẽng, nhỏ ng dĩu chỏn chim để hỏn trỏn khỏe mẽt. Và kỏi, mẽt vài nhỏnh tỏc để nhỏt phỏi, khỏ quỏt, mẽng tanh. Bỏ ng dĩng thỏm vỏ lỏi tỏc khỏc khỏn mẽt xa lỏ mà thỏn quen kỏi, trỏỏc kỏi tỏm tỏp, để rỏi mẽy rỏu nhỏn nhỏi lỏo vỏo củ quan, hay dĩn giỏ ng dĩng, xỏ nghiỏp, củng ty...”

Thỏ ra mẽi để giỏ. Tuỏi giỏ âm thỏm dĩn lúc nỏo mẽi cũng không hay, nhỏ mẽ nhỏ trỏng trỏn dĩu :

- Trỏng bao nhiỏu tuỏi trỏng giỏ,

Núi bao nhiỏu tuỏi gỏi là núi non.

Chuyỏn kỏ lỏi rỏng :

Ngày xỏa củ mẽt ngỏi lỏi buỏn thỏỏ ng dĩ nhỏ ng chuyỏn dĩng dĩ. Anh bỏ ngỏi vỏ trỏ nhà mỏn mẽi dĩ trỏng. Nhỏ dĩ chỏc lỏi nhỏ ng hỏ hỏng củ a mẽi, lỏn nỏy anh hỏi nỏng mẽn anh mua mỏn quỏ gỏ cho nỏng lúc trỏ vỏ. Nỏng lỏng lỏng chỏ vỏo vỏng trỏng non củng vút đỏng vỏt trỏn bỏu trỏi xanh trỏng vỏi vỏi kỏi. Anh ghi nhỏ và hỏ a chỏc sỏ mua cho nỏng mỏn quỏ để dĩ dĩ củ dĩ dĩn bao nhiỏu. Thỏ rỏi ngày thỏng trỏi quỏ, mẽt hỏm trỏỏc ngày trỏ vỏ, anh nhỏ lỏi hỏ a vỏi vỏ, dĩ nhỏn lỏn bỏu trỏi trỏng xanh kỏi, vỏng trỏng kỏi, và thỏ là anh mua ngay cho nỏng mẽt chỏc gỏỏ ng trỏn, nỏm nhỏ ng hỏt kỏm củỏng lỏng lỏy. Hỏ hỏng tỏỏng nỏng sỏ sỏỏng vui, nhỏ ng thỏt bỏt ngỏ, nỏng nhỏn chỏc gỏỏ ng trỏn dĩ dĩ dĩ kỏi mà củ khỏc mẽi. Thỏ ra nỏng dĩu củ

Còn gì đáng, nàng còn lười, mất cái lười cái đũa cong vút như mảnh trăng non thướt tha xinh xắn nữa. Trăng đã già lúc nào đó vậy?

Phạm bất cứ đồ vật nào dùng mãi thì sờ mòn, sờ cũ và tới một lúc nào đó sẽ bị phá hủy. Chiếc áo đã rách, thì quá lắm là vá chằng vá đụp, dùng tới một đồ đạc ngày nào hay ngày đó, rồi sẽ bị xô đẩy xuống hàng giá lau. Mất chiếc xe gắn máy, hay mất chiếc đĩa video, dùng tới dùng lui, thì thời nào cũng phải đến lúc chúng bị hỏng hóc bị phá hủy, bị phá hủy.

Hãy chút đồ nh thì sẽ chia. Hãy nhieu thì đi tu hay nâng cấp, lên đi. Còn bị thân chúng ta thì thế nào? Năm sáu chục tuổi đi đi về về thì làm sao còn mãi, còn “gin” cho đồ đạc. Với chiếc máy, bị phá hủy nào hãy chúng ta có thể thay bằng bị phá hủy khác. Nhưng với cái thế con người, thì thay thế như bị phá hủy hễ hỏng còn là mất chuyêng nhiều kẻ, rồi rồi và hao tốn, mà vẫn chia bị o đũa đồ đạc sẽ an toàn.

Như trên gã đã nói : sẽ xuống cấp về thân xác nói chung, và cả thế bị phá hủy trên cái thế thì ai cũng như thế. Riêng bị thân mình thì âm thầm “gặm nhấm” rồi rồi xót xa cho tình trạng xuống cấp vậy.

Chúng bị cấp mất : bất cứ xuống xuống, có quàng thâm, nét nhìn đã bất long lanh, đã bất tinh anh, và thế nh thoàng thế ghèn xuống thì hai khóe. Nhìn gắn không rõ nữa, nên phải mang kính đi đi về về...Mà đúng vậy, mất rồi kia, cảm thấy báo thân quen đưa lên đi, bị cấp phải đi đi về về báo ra xa, xa chút nữa, rồi chỉ đồ đạc nhúng cái thế, nhúng dòng to. Thôi thì đành phải mua cái kính lão. Có kính lão rồi cũng như thế chia lão, bất cứ dĩ phải phải đeo lên. Cho đến mất hôm rồi đành mua thêm sợi dây toòng teng vì kiếm kiếm hoài thế vật vật.

Chúng bị đôi tai : bất cứ kém tinh, khi nhieu lúc phải lắng nghe. Và cũng do tai nghe kém thính, nghe phải cảm già bất cứ nói to thì nghe, cảm lười, đi đi về về...

Tóc thì bị và cảm rụng dần thành hói. Răng thì chiếc rụng, chiếc lung lay, khớp kha khớp khi nhúng cảm u rả chân. Mũi nghe cũng thế. Lười nhieu cũng đồ khi nhieu ăn mất ngon.

Đó là về nhúng giác quan bên ngoài, còn lười bị ngũ thế nhieu bên trong cũng chia chung cùng

mắt sụn phồng, có nghĩa là tim gan phèo phồng đổ xuống cốp, nên mũi nảy sinh nhúng chúng bnh hiếm nghèo.

Chúng hần : mạch máu nh các ống nọc xài lâu năm đã bở sét ho c b cng l i, không co giãn d dàng n a, nên đâm ra cao huyết áp, d b nh i máu c tim, hay tai biến mạch máu não, mắt là đi đ t hay là b i li t khi n cho b n thân ph i kh đã đành, mà nh ng ng i thân yếu cũng kh n a.

Đ c bi t nh ng ng i m p ph , ăn quá nhi u ch t béo, làm cho x v a đóng trong lòng đ ng mạch. Các tuy n m hôi làm vi c kém h n, đ n t i tình tr ng không th i k p ch t b n, đ làm cho c th ...b c mùi. Cũng v y, các tuy n tiêu hóa nh gan mật, đ ch v cũng ho t đ ng t h n nên đ b táo bón, khó tiêu, trĩ trong trĩ ngoài...

Dĩ nhiên, gã không ph i là mắt chuyên viên chăm sóc sức kh e ban đ u, nên đã m n t m nh ng mô t k trên c a bác sĩ Đ H ng Ng c, đ c đ ăng trên báo K n th c Ngày nay.

Kinh nghiệm m b n thân cũng cho gã th y đ i mình gi ng nh m t cu c leo núi. Xu t phát t chân núi là lúc m m t chào đ i, r i cùng v i th i gian, mình leo lên, leo lên mãi i tri n núi bên này. B n m i l ăm là đ nh cao, đ r i t đó tu t đ c và xu ng đ n i tri n núi bên kia.

Ng i x a có câu :

- Trai ba m i tu i đang xoan,

Gái ba m i tu i đã toan v già.

Th nh ng, có k l i b o :

- Trai ba m i tu i mà già,

Gái b n m i tám đang ra má h ng.

C hai câu t c ng trên đ u h i phóng đ i tô màu m t chút. Vì th , đ trung dung, gã đã ch n b n m i l ăm là đ nh cao cu c đ i nh v a m i trình bày. Th c v y, vào tu i này m t gã b ng m t t, nên ph i s m thêm m t c p ki ng lão. Đ u ch a đ n đ hói đ u, nh ng tóc gã cũng b t đ u th a đ n.

N u gã nh không l m thì m t văn Th nhĩ k trong tác ph m “ Nh ng k thích đùa” đã đ a ra hai tiêu chu n đ xác đ nh cho m t ng i thông thái, đó là ph i đeo ki ng và ph i hói đ u. N u đích th c là nh v y thì gã đang ch m “sa-văng”, đang ch m khôn ra r i đó.

Sau vui chơm a qua thì sơm buơm n lơm i tơm i. Và nơm i buơm n không tên len lén đi vào lòng gã. Nơm i buơm n thơm nhơm t, đó là gã nhơm n thơm y sơm c kéo cơm a mình bơm giơm m sút mơm t cách đáng kơm .

Ngày xơm a lúc còn trai trơm , gã ngơm i gõ chiơm c máy chơm cà tàng mơm i ngày tám chín tiơm ng đơm ng hơm , thơm m chí có nhơm ng hôm làm ngày không đơm tranh thơm làm đêm, mà ăn vơm n ngon, ngơm vơm n đơm y con mơm t... Còn bây giơm , ngơm i nhơm n vì tính, đâu có phơm i vơm n đơm ng tơm t cơm nơm i lơm c mà gõ cho thơm ng mơm y tơm giơm y than trên chiơm c máy chơm cà tàng y, chơm cơm n đơm ng nhơm khơm e re, thơm mà cũng chơm ngơm i đơm c bơm n năm tiơm ng đơm ng hơm là đã mơm t nhơm i, nhơm c nhơm i đơm n tơm n lái tim. Ăn mơm t ngon và ngơm thì chơm chơm p chơm n.

Nơm i buơm n thơm hai, đó là thân thơm bơm ng đơm ng đơm quơm vơm i đơm mơm i thơm bơm nh. Mà bơm nh nào thì cũng là nhơm mơm t bơm n án tơm hình đã ký chơm ngày thi hành. Nào là huyơm t áo cao. Mà huyơm t áp cao thì thơm nào cũng y nh hơm ng tơm i tim. Mà tim đã có vơm n đơm thì hãy coi chơm ng, có thơm đơm t bóng đơm nhơm trơm bàn tay. Rơm i gan nhơm m mơm , phơm i bơm nám, bao tơm bơm loét, vân vân và vân vân.

Gã có thói quen lâu lâu tơm i ông bác sĩ khám tơm ng quát mơm t lơm n đơm nơm m vơm ng tình hình sơm c khơm e cơm a mình. Lơm n kia, sau khi đã siêu âm, ông bác sĩ lơm nh lừng phán :

- Chú có hai viên sơm n nhơm trong thơm n.

Gã bèn hơm i :

- Làm thơm nào đơm tơm ng khơm hai cái cơm a nơm y ra.

Ông bác sĩ liơm n kê đơm n :

- Mơm t là chú phơm i uơm ng thuơm c theo sơm hơm ng đơm n cơm a bác sĩ. Hai là chú phơm i vơm n đơm ng tay chân.

Ba là chú phơm i uơm ng nơm c nhơm u vì nơm c chơm y đá mòn. Bơm n là chú phơm i...cơm i, vì cơm i cũng là mơm t liơm u thuơm c bơm đơm y.

Chơm ng hiơm u vì nghe theo lơm i căn đơm n cơm a ông bác sĩ hay do toa thuơm c nam cơm a mơm y bà lang trơm c là dùng hơm t chuơm i hơm t mà hai cái cơm a nơm cơm a gã bơm ng lơm n mơm t tiêu, không còn hiơm n hơm u trong hai trái thơm n thân yêu nơm a.

Không phơm i chơm xuơm ng cơm p vơm phơm ng đơm n thơm xác, mà còn xuơm ng cơm p vơm phơm ng đơm n tinh thơm n nơm a.

Nhơm trên bác sĩ Đơm Hơm ng Ngơm c cho biơm t vì tai nghe bơm t thính, nên nhơm ng ngơm i chơm m già bơm t đơm u nói to tiơm ng, cơm c lơm c, đơm u đơm u...Do đó đơm sinh ra cẩu gơm t. Chuyơm n không đáng gì cũng quơm u, cũng trách, cũng giơm n, cũng hơm n...thành thơm vơm i tuơm i già thì đâm ra khó tính.

Không nhäng khó tính, mà ngäng i già läi thäng hay quên. Ngay chính gã cũng cäm thäy nhä väy.

“...Có nhäng lúc chät quên mät tiêu tên mät ngäng i quen, quá quen. Quên cái tên thôi, còn thì nhä tät cä. Khi cän nhä thì quên, mà khi cän quên thì läi nhä. Nhä rät kä nhäng chuyän xäa cũ. Lä lòng chäa. Có lúc nhäc chiäc điän thoäi lên, gäi cho ai đó, đänh nói điäu gì thì quên tuät, đành xin läi, nhäm sä. Không lä häi ngäng i đäu giäy bên kia, xin vui lòng cho biät tôi đang đänh nói gì väi bän đó väy”.

Näi gã , có mät bà cä. Träc kia bà cä là mät con ngäng i đänh đang, ăn nói đâu ra đäy, có bài có bän hän hoi, chä không tào lao thiên đäa. Mät tay bà cä quán xuyän hät mäi công viäc trong gia đình, thäm chí còn thay chäng làm quan. Bà cä lo tä A đän Z, còn ông cä vän mang chäc chánh träng hay chánh täng chi đó, chä có viäc ngäng i ăn cä, thù tiäp các quan trên, hay ngäng i xäe tä tâm chän cä väi bè bän.

Thä räi khi vä già, bà cä bäng đäng quên tät tät, quên tuät luät, thäm chí quên cä nhäng ngäng i trong gia đình, con cháu cä cũng gäi là ông, là bà. Quen mà hóa ra lä, thân mà trä thành ngäng i đäng näc lä.

Sä khôn ngoan thä träc không còn näa. Bà cä cä xä nhä mät đäa con nít. Có län trong nhà thä, bà cä đã giành lên räc lä väi mät bà khác räi sinh ra äu đä. Thäy bät kä chiäc dép nào, bà cä cũng đem vä nhà, khiän cho con cháu phäi mät công đem trä läi cho khä chä. Có län gã đän thăm bà cä. Lúc ra vä thì chiäc dép mät tiêu, khiän cä nhà phäi đi tìm häi lâu mäi thäy đäc chä bà cä đã cät đäu.

Bäc vào tuäi già, ngäng i ta thäng trä läi thäi con nít, nhäng läi là mät thä con nít...khó thäng.

Ngoài tình träng xuäng cäp kä trên, mät näi lo và mät näi sä khác cäa tuäi già chính là sä cô đän. Dĩ nhiên không phäi chängäng i già, mà häu nhä tät cä chúng ta đäu sä sä cô đän.

Thäc väy, chúng ta không thä nào säng cu ky mình ên, nhä mät hòn đäo giäa biän khäi, hay nhä mät pháo đài biät läp. Trái läi, chúng ta säng là säng väi ngäng i khác, trong mät cäng đoàn,

trong một xã hội. Vì thế, mọi ông triết gia làm cơm mẹ phát biểu :

- Người là một con vật có xã hội tính.

Nếu người chim có bầy, chim bay có bầy, thì chúng ta sống là sống với người khác. Và khi không còn người khác để sống với, thì chúng ta sẽ rơi tụt vào tình trạng cô đơn đáng sợ và khủng khiếp.

Cách đây ít lâu, gã có đọc một cuốn sách mang tựa đề là “người và vận động”. Trong đó, tác giả kể lại cuộc hành trình lên đỉnh trên biển của một nhà thám hiểm. Tác giả cho biết : trong những ngày cô đơn giữa trời và nước, họ rất thèm được liên lạc với thế giới bên ngoài. Có một con chim nhỏ ngày nào cũng đậu trên chiếc bè của họ. Những ngày kia, con chim nhỏ không đậu nữa và họ buồn tiếc như một đi người bỏ thân thể sống nhốt của mình.

Cô đơn là một nỗi khổ của tâm hồn. Nó đáng sợ và day dứt mà chúng ta trong cuộc đời sống nghiêm túc mà thôi. Bởi vì đời này ai có qua cửa ải hay. Chính vì thế, tục ngữ Liên xô có câu :

- Dù được cưỡi trên thiên đàng, mà chỉ có một mình, thì cũng chẳng thế nào sống nổi.

Cô đơn không phải là không có ai, nhưng là thiếu vắng những gì thân yêu nhất, những gì hiểu biết và cảm thông với mình nhất. Kinh nghiệm cho thấy :

- Không phải bên nhau mà đã gần nhau. Không phải gần nhau mà đã quen nhau. Không phải quen nhau mà đã thấu hiểu nhau. Không phải thấu hiểu nhau mà đã hợp nhất với nhau, bởi vì một người là một thế giới. Mọi người là một màu nhiệm.

Đúng thế, nhiều khi đi giữa phố đông người mà chúng ta vẫn cảm thấy âm thầm lẻ loi vì không thấy được một người hiểu mình. Có khi sống giữa con cháu mà chúng ta vẫn cảm thấy trống vắng vì nghĩ tới tuổi già mà thiếu phần.

Thức dậy, người già thường cảm thấy cô đơn hơn ai hết, sợ hãi vì các cảm giác mình bắt đầu, không giúp gì được cho con cho cháu. Các cảm giác luôn có ý nghĩ “mình hết thế rồi”. Những suy nghĩ của các cảm giác bắt đầu sau cho là lúc họ và làm cơm. Bởi thức ăn và thức uống, các cảm giác quay về với dĩ vãng, dù biết rằng hoài cảm nhiều lúc cũng thức là vì vòng.

Độc biết nỗi các cảm bà thường có một cảm xúc băng khuôn buồn bã khi con cái đã khôn lớn, không còn thể chăm sóc của người mẹ. Cái cảm xúc “tuyệt vọng” khi đàn chim con đã bay xa.

Nhì u ng i s ng nh ng thng ngày hiu qu nh, c m th y nh mình th a thãi, vô v ...

Chính vì nghĩ t i nh ng ngày thng qu nh hiu v i m t t ng lai không m y sáng s a, mà nhì u c ông v n c n đ m b c thêm b c n a, dù tu i đ i đã đề n ng trên đôi vai c a mình, nh t ng đã di n t :

- Con nuôi cha, không b ng bà nuôi ông.

Truy n th ng gia đình t i Vi t Nam là “tam đ i”, g m ba đ i : ông bà, cha m và con cái cùng s ng chung đ i m t mái nhà s giúp cho các c già b t cô đ n và ng i tr b t l c lỏng vì luôn đ c n ng t a vào nhau. Th t h nh phúc đ m m khi trong b a ăn cha m bi t g p nh ng mi ng ngon mi ng ng t cho ông bà và ban t i, con cháu đ c sà vào vòng tay ông bà đ nghe k chuy n c tích.

Th nh ng, hình nh trên ngày càng b mai m t, không ph i vì thi u th c ăn ngon đ g p cho nhau hay ông bà thi u chuy n c tích đ k cho đàn cháu, mà vì th i gian chúng ta dành cho nhau không đ . Cha m qu n qu t su t ngày đ tìm chén c m manh áo. Con cháu bù đ u vào sách v h c hành. Nh v y, tuy ba th h cùng đ i m t mái nhà, nh ng ch a th t s s ng chung m t t m.

Còn bên tây ph ng, ông bà hay cha m già th ng đ c g i vào vi n đ ng lão. Gã xin trích l i n i đây nh ng l i phát bi u c a m t s các c già s ng trong vi n đ ng lão t i Pháp, đ c đăng trên báo “Ph nũ Ch nh t”.

S ng trong vi n đ ng lão ch ng khác gì s ng trong m t nhà tù. M t bà c chín m i hai tu i đã nói :

- Su t ngày hình nh tôi ch ng th y m t bóng dáng ai qua l i, còn con tôi thì hình nh ch thăm tôi vào cu i tu n, ch thăm đ năm phút là chào m ...con đi.

Do cu c s ng ngày càng khó khăn, con cái khi có gia đình th ng cho các c vào vi n cho r nh vi c đ lo chuy n khác. M t quan ch c c a vi n đ ng lão Seine cho bi t :

- Th t ra cho các c vào vi n đ ng lão là công vi c th ng làm c các n c phát tri n...nh ng ch bu n cho các c là cách đ i x c a con cháu mình.

Có l n thân nhân vắc đ n ki n ban giám đ c v thái đ ng c đãi, la m ng và c c c n c a nh ng ng i giúp vi c, thì đ c tr l i :

Nội Lo Của Tuổi Già

Tên: Giã Siêu

Thị trấn: Hai, 30 Tháng 11 Năm 2009 09:14

- Chính cha mẹ các anh mà các anh còn không chăm sóc họ chỉ là chúng tôi, người đi người về thôi.

Và họ về, phải chăng họ thì luôn nằm về phía các cô, họ không đi đâu nữa ?